

nansloven 2 Mill. Kr. som Indtægt af Renterne fra Landmandsbanken. Hvis vort Ændringsforslag var blevet vedtaget og de 2 Mill. Kr. strøget, vilde den højtærede Finansminister ikke være blevet 2 Mill. Kr. fattigere af den Grund, men Regnskab og Finanslov var blevet bragt i Overensstemmelse med hinanden paa det Punkt, hvad de nu ikke er. De 2 Mill. Kr. faar Ministeren ikke, og det ved han med fuldkommen Sikkerhed, men det vilde ikke se godt ud, om de 2 Millioner skulde lægges til de 7,3 Millioner, saa at det blev 9,3 Mill. Kr., man maatte stryge af de store Resultater, man nu har at tilskrive Regeringens Besparelsesforslag, og derfor tager man de 2 Mill. Kr. med, men det har intet som helst med de faktiske Forhold at gøre. Men det er rigtigt, at vi har modsat os reelle Nedskæringer, og jeg skal nævne, at vi har modsat os en Nedskæring paa i alt 90.000 Kr. paa Bevillinger til Plantninger og Hegn i træfattige Egne, en Nedskæring af Bevillingen til Gedeavlens Fremme paa 5.000 Kr. og en Nedskæring paa Bevillingen til Fredsforeningen paa 1.000 Kr.; det bliver i alt 96.000 Kr. Det er det reelle, det er det Beløb, vi har stemt imod ved Finanslovens tredie Behandling, 96.000 Kr., og hvormed jeg regner at Udgifterne vilde være steget, om vi havde faaet vor Villie. Men til Gengæld for de 96.000 Kr. stillede vi et Forslag om at spare 175.000 Kr. paa Tilskudet til Hofholdningen og 11 Mill. Kr. til militære Bevillinger. Man kan om disse 11 Mill. Kr. sige, at vi godt vidste, at vi ikke kunde faa dem vedtaget, men jeg gør opmærksom paa, at ingen som helst beretigede Interesser vilde være blevet krænket, [om vi havde faaet vort Forslag om de 11 Mill. Kr. vedtaget. Der er ikke en eneste, der kan paastaa, at der, hvis vi havde ventet med at indkalde Landstormen til 1924—25, vilde være sket det allerringeste, men det vilde man ikke fra den anden Side. Jeg vover derfor at paastaa, at dersom vi, sammen med det radikale Venstre, havde været i Flertal her i Tinget den Dag, vi stemte over Ændringsforslagene ved Finanslovens tredie Behandling, og samtlige vore Ændringsforslag var blevet vedtaget, saa vilde den virkelige Status den Dag, Statsregnskabet skal aflægges, være blevet 10—11 Mill. Kr. gunstigere, end det nu bliver. Det vilde være blevet Resultatet. Man kan som sagt ikke paastaa, at vi modsatte os Besparelser. De 96.000 Kr. er en Realitet, det andet er ikke andet

end Posteringer, hvor Ministeren opfører Tallet fejlagtigt, idet han vil have det paa Tillægsbevillingsloven, skønt det burde staa paa Finansloven.

Jeg skal nævne noget andet. Vi har talt om det tidligere, men nu er det 3 Aars Dagen for det, og saa bør man mindes det — det plejer man jo ved saadanne festlige Lejligheder —, nemlig hvorledes den højtærede Landbrugsminister, der jo har været den højtærede Finansminister en god Hjælper, og Venstremænd forud for Valget i 1920 bl. a. angreb Indenrigsminister Rodes dyre Kornlov. Jeg minder blot om, at nu, da Regnskaberne foreligger for den radikale Kornlov og for den nuværende Landbrugsministers Kornlov, viser det sig, at det sidste Aars Kornlov under det radikale Styre kostede 57 Mill. Kr., medens den under Venstres Styre kostede 65 Mill. Kr. Og hvis vi slaar Korn- og Sukkerordningen sammen, saa gav de det sidste Aar under det radikale Styre et Underskud paa 36 Mill. Kr., medens de under Venstres Styre gav 94 Mill. Kr.s Underskud. Saadan gaar det, naar de rigtige Mænd kommer til; saa faar man at se, hvordan Resultaterne bliver. Jeg synes, der er Grund til at minde om dette, netop fordi jeg har læst op, hvorledes Valgkampen blev ført for 3 Aar siden. Jeg skal nævne en Udtalelse, som jeg synes kunde være interessant i denne Forbindelse, og som faldt fra min ærede Modkandidat til Venstre (Rudfeld). Han sagde ved et Vælgermøde den 29. Juni: Ministeriet Zahle efterlod sig hverken Penge, Mel eller Kul. Han var saa glad ved Kullene, for dem havde lige hans egen Minister købt i Juni Maaned 1920, og saa synes han dog, vi skulde pege Fingre ad den anden Minister; han havde ingen Kul. Jeg indrømmer — det skal jeg sige i Dag 3 Aar efter —, at den Bebrejdelse var berettiget. Der var ikke Kul først i 1920, men de kom i Løbet af Aaret, det var nogle, som Venstres Minister købte, og derfor vil den højtærede Finansminister sige: Naar jeg har et saa stort Underskud, som jeg har i disse 3 Aar, er det for en meget væsentlig Del paa Grund af Kullene, som det lykkedes os at købe, og som vi var saa stolte over i Juni Maaned 1920 endelig at have faaet købt. Dette Forhold er man nødt til at indrømme. Saa var der ingen Penge, sagde min førnævnte Modkandidat. Der var 352 Mill. Kr., det er jo ikke mange, naar der tales om det fra Venstres Side, men i Dag, efter at der